

Проповед 280

Любов въпреки различията

Прочит: Филимон 1 - 25

Скъпи братя и сестри,

Много е говорено за взаимоотношенията между хората. Особено в църквата. Ние, хората, сме различни. Изглеждаме по различен начин, живеем по различен начин, имаме различни цели и мечти. И понеже в повечето случаи ние, хората, сме егоисти, ни е трудно да живеем с идеалите, целите и мечтите на другия. Понякога е много трудно да обичаме хората такива, каквито са, защото ние не се обичаме такива, каквито сме. Един човек се разхождал по улиците на едно малко градче и спирал за малко пред всеки магазин и всяка витрина. Стигнал до едно магазинче, на витрината на което не било изложено абсолютно нищо. Приближил се и огледал, и открил само една табелка, на която било написано “Магазин на истината”. Човекът се изненадал, защото си помислил, че има някакъв трик за привличане на клиенти, но не можел да си представи какво точно може да се продава в този магазин и затова влязъл вътре. Отишъл до първия щанд и попитал дамата там: Това магазинът на истината ли е? Да, господине – отговорила дамата, – каква истина търсите – частична, относителна, статистическа или пълната истина? Мъжът, без да се поколебае, отговорил: Пълната истина, искам вече да се отърся от лъжите и фалша, в които живея. Добре – отговорила продавачката, – тогава ме последвайте. Завела го в друг сектор на магазина, където стоял един продавач с мрачно лице. Искам да си купя пълната истина – казал мъжът, – каква е цената. Цената е – отвърнал продавачът, – че ако си тръгнете с истината, никога повече няма да намерите покой. Тръпки побили по гърба на мъжа. Не бил помислял, че цената е толкова висока. Така ли? – казал той – благодаря ви, извинете – и излязъл навън. Бил тъжен, когато разбрал, че не е готов за пълната истина, че трябва да се задоволява с различни лъжи за утеха, че има нужда от някои мечти и блянове, в които да намира покой, от някои оправдания, за да не се изправи лице в лице със самия себе си... Може би по-късно... Такива сме и ние, ние живеем със собствените си представи и може би, ако разберем истината за себе си, никога няма да намерим покой. Точно затова трябва да се научим да приемаме и обичаме хората около себе си такива, каквито са, без да ги осъждаме, без да пресмятаме дали те са достойни за нашата обич или не. И ако ние не се научим да обичаме тези, които са ни близки, хората, с които се срещаме в църквата, тези, с които ни свързва вярата, много ще ни е трудно да се научим да обичаме останалите. Въпросът, който занимава Павел в посланието му към Филимон е точно този – как различните хора могат да се обичат и да бъдат братя и сестри в рамките на църквата. Посланието към Филимон вероятно датира от около 63 години след Христовото рождение и е написано, за да даде пример на християнски взаимоотношения и любов във всекидневния живот.

1. Онисим. Онисим е име, което описва една тежка, безмилостна съдба – съдбата на роба. Посланието е написано, както се разбира от името му, към Филимон. Филимон е бил заможен човек, който живеел в Колос. Павел го е познавал много добре, което личи и от факта, че в самото послание се споменават и съпругата му Апфия, както и синът му Архип: **“Павел, затворник за Христос Исус, и брат Тимотей, до нашия възлюбен съработник Филимон и до сестра Апфия, и до нашия сподвижник Архип, и до**

твоята домашна църква.” Този стих достатъчно ясно описва ситуацията в Колос. Филимон е богат човек, чието семейство е повярвало. В неговият дом се събира и обществото на вярващите от Колос. Онисим е роб, който е служил на Филимон до самото му повярване, а вероятно и след него. Онисим се провинил нещо пред Филимон и след като се уплашил, откраднал пари и ценности и избягал. По това време, когато някой роб бил избягал, наказанието, което го грозяло, било смърт. Имало е хора, които са се отнасяли приятелски към робите си, но повечето са били жестоки. За тогавашното общество робът е бил втора категория човек. Показателни са думите, които Павел пише на Филимон: **“моето чедо Онисим, когото родих в оковите си, който беше някога безполезен за теб”** Онисим е бил считан за безполезен дори в дома на Филимон, и след това вероятно е побягнал. Единственият шанс за робите, които са били избягали, е бил да се скрият в някой от големите градове, където никой нямало да ги заподозре, тъй като е имало и много освободени роби. Така Онисим побягнал към един от големите градове – Рим или Ефес. И в двата града апостол Павел е бил затворник; и двата се намират на 2 – 3 дена път от Колос. След три дена път с ловците на глави и надеждата за свобода в сърцето, Онисим попаднал в затвора и прислужвал на апостол Павел, където обаче повярвал в Исус Христос и станал християнин. Така Онисим, от безполезен, както го наричали в дома на Филимон преди да повярва, се превърнал в полезен, полезен за Павел, полезен за Христа. Веднъж познал Христа – Христос, Спасителят на света, умрял за греховете на света, пожертвал тялото си на Голгота, за да има всеки един човек достъп до Бога, Онисим става слуга на Бога, човек, на когото може да се разчита.

2. Какво прави това писмо в Библията? Когато разгледаме това послание, ние можем да се замислим какво прави това писмо в Библията. Писмото на пръв поглед изглежда, малко или много, като частно послание на апостол Павел. При по-внимателно вглеждане можем да видим, че въпреки, че писмото е насочено към Филимон и е със специална молба, то трябва да се чете пред църквата, която се събира в дома му, а и пред църквата Христова по целия свят, както става и до днес. В началото на посланието Павел не пести суперлативите си по отношение на Филимон. За апостола Филимон е истински плод във вярата: **“Винаги благодаря на моя Бог, когато те споменавам в молитвите си, като слушам за твоята любов и за вярата, която имаш към Господ Исус и която показваш към всички светии. Моля се това общение в твоята вяра да действа така, че те да познаят всичкото добро, което е в нас, за слава на Христос. Защото неведнъж съм намирал голяма радост и утеха в твоята любов, понеже сърцата на светиите се освежаваха чрез тебе, брате.”** Досега Филимон е бил на висотата на своята вяра и е бил насърчение за апостола – точно затова и той го хвали за неговата вяра, че прави добро, показването на любов. Предстои му обаче да се сблъска с едно тежко решение и една необичайна молба. За да изясним ситуацията, само ще кажем, че по онова време не само някои хора, а почти всички са разполагали с роби. Икономиката по онова време не е могла да съществува по друг начин. Дори и християните са имали роби, роби, които са използвали и наказвали, когато се е налагало, роби, които са считали за по-низши от себе си. Павел обаче иска да наложи един по-различен модел на поведение. Той започва писмото си с пожелания за благословения и увереност във вярата на Филимон, но като че ли със всичко това Павел иска да каже на своя ученик, че вярва в него и се надява да се справи с предизвикателството, което стои пред него. Помислете за самото предизвикателство. Макар и доста по различно, го има и днес. Един богат човек е обран, хората го познават и уважават. Неговият роб, представител на най-низшата класа, го е изиграл, взел е парите и накитите от дома му и се е отправил в неизвестна посока. Сега Онисим се

върщаше и за хората от Колос, за приятелите на Филимон, беше време за разплата, а за робите време за назидание. Сега всичко трябваше да си дойде на мястото.

3. Различен стил на живот. Павел преминава към същността на въпроса: Ние, християните, сме различни, казва той на Филимон между редовете на това послание. Нормалното за този свят е Онисим да бъде наказан и то жестоко, нормалното е да бъде бичуван и да страда, нормалното е да бъде изтезаван и да умре, така повече нито един роб няма да избяга. Това са нещата от този свят. Ние, християните, обаче, нито мислим, нито действаме така. Ние сме призвани не да раздаваме справедливост, а да обичаме, да обичаме всеки един човек, независимо как изглежда, какъв е и от коя социална прослойка произхожда. Ние, християните, сме призвани да бъдем различни. Сам Исус Христос казва в своята проповед на планината (Матей 5, 13 - 16): ***“Вие сте солта на земята.... Вие сте светлината на света. Град, поставен на хълм, не може да се укрие. И когато запалят светило, не го слагат под шиника, а на светилника и то свети на всички, които са в къщи. Също така нека свети вашата светлина пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата.”*** Ние сме различни. Бог ни е призовал да бъдем различни и го е направил в голямата Си милост. Благодарение на Бога ние сме осъзнали голямата милост и любов, която сме получили, осъзнали сме, че ние не живеем благодарение на собствените си усилия, таланти и богатства, а благодарение на Божията милост. Ние сме прозрели истината, че живеем само заради жертвата на Исус Христос, не заради самите нас; ние нямаме заслуги, ние не сме хора, които сами са проправили път до спасението, а хора, на които е била и е показвана милост. Това е добре видно в празнуването на Господната трапеза. При нея ние си спомняме за пролятата кръв и унищоженото тяло на нашия Господ и Спасител Исус Христос. Защо си припомняме това? Защото без тази жертва ние нямаше да бъдем част от бъдещото Царство. Бог ни дава спасението само чрез Исус Христос, ние сме получили милост. Веднъж получили милост, трябва да се научим да даваме милост. Ние ставаме сол на тази земя, ние ставаме светлина на тази земя, ние сме град, поставен на хълм, само защото Бог ни е дал шанса за това, само защото ни е помилвал, само защото ни обича. Този различен стил на живот трябва да бъде свързан с Божията милост. Ако ние веднъж сме осъзнали истината за нашето състояние, ако сме разбрали от какво Бог ни е спасил, ние никога повече няма да сме същите. Тогава човешките предразсъдъци и норми няма да имат голямо значение, тогава за нас ще е важно какво Бог иска и какво Бог очаква от нас. Павел съзнава тази нужда, съзнава, че християните трябва да живеят по различен начин, и затова иска Филимон, като домакин и вероятно отговорник за църквата в Колос, да даде пример. Той трябва да започне да живее по различен начин, той трябва да покаже различни норми от нормите, които този свят ни предлага. Защото там, където това се случи, ще се промени не само църквата, но и обществото, държавата, континентът и светът. Бог ни кани да бъдем такива, какъвто е Той, да показваме милост, както Той ни е показал, да обичаме, както Той ни е обичал, да живеем за другите, както Той е живял. Точно затова Павел казва: ***“Затова, ако и да имам право с голямо дръзновение в Христос да ти заповядам това, което подобава, пак, заради любовта, предпочитам да те моля. Аз, старецът Павел, а сега и затворник за Христос Исус, ти се моля за моето чедо Онисим, когото родих в оковите си”*** Да си показваме милост един към друг е заповед от Господа. Бог никого не принуждава, но ако ние осъзнаем какво Бог е направил за нас, тогава ще следваме пътя на Неговата милост. Филимон трябваше да покаже милост и Павел е убеден, че това е пътят на християнина. Павел беше човек, осъзнал Божията милост и любов, и точно затова всеки миг от живота си се опитваше да благовества и да предава вестта за голямата милост на Бога на другите хора. Затова и препоръчва на Филимон да поеме по

този път, за да може и църквата в Колос да върви по този път, по пътя на милостта. По закон Онисим трябваше да бъде най-малкото наказан, дори и да бъде умъртвен, но по закона на милостта, който сам Господ Исус Христос ни даде, Онисим трябваше да живее и да бъде приет като брат в църквата в Колос. Любовта на Павел към новоповярвалия Онисим може да бъде забелязана навсякъде в тези стихове: **“заради любовта... моето чедо Онисим... ти пращам обратно лично, т. е. самото ми сърце... като брат, особено възлюбен на мен, а колко повече на теб и по плът, и в Господа... ако в нещо те е онеправдал или ти дължи нещо, мини това на моя сметка.”** Павел залага себе си и своето добруване заради добруването на църквата. Апостолът съзнава, че това е шансът на църквата да се промени и всичко да започне по различен начин: **“Да, брате, нека имам тази печалба от тебе в Господа; освежавай сърцето ми в Христос. Уверен в твоята послушност, аз ти пиша и зная, че ти ще направиш и повече, отколкото ти казвам.”** Ако църквата живее Божията милост, тогава ще има освежаване във всяко едно отношение. Затова дайте място на милостта.

4. Време е милостта да дойде и в нашите църкви. Мисля, че големият проблем на нашите църкви е, че ние забравяме да се обичаме такива, каквито сме. Бог ни приема такива, каквито сме, изличава греховете ни, изчиства ни и ни прави по-бели от сняг и ние не трябва да забравяме това. Милостта на Бога, жертвата на Голгота, трябва да произведе милост в живота ни. Ние трябва да гледаме на хората около нас със същата любов и милост, както Бог гледа на нас. Бог ни приема такива, каквито сме. Нека да не забравяме за това. Нека не го забравяме, когато считаме някой за по-долен или по-низш от нас, когато някой ни дължи нещо, когато някой е съгрешил срещу нас. Нека не забравяме, че ние също сме длъжници, че сме християни и имаме надеждата за вечен живот, само защото Бог е бил милостив и добър. Нека никога не забравяме историята, която Исус разказа на своите ученици: **“Затова небесното царство прилича на един цар, който поиска да прегледа сметките на слугите си. И когато започна да ги преглежда, докараха при него един, който му дължеше десет хиляди таланта. И понеже нямаше с какво да заплати, господарят му заповяда да продадат него, жена му и децата му и всичко, което имаше, и дългът да бъде платен. Затова слугата падна, кланяше му се и каза: Господарю, имай търпение към мен и ще ти платя всичко. И господарят на този слуга, понеже го съжали, пусна го и му опрости заема. Но този слуга, като излезе, намери един от съслужителите си, който му дължеше сто пенязя; хвана го и го душеше, и каза: Плати това, което ми дължиш. Затова съслужителят му падна, молеше му се и каза: Имай търпение към мен и ще ти платя. Но той не искаше, а отиде и го хвърли в тъмница - да лежи, докато изплати дълга. А съслужителите му, като видяха станалото, дълбоко се огорчиха; дойдоха и казаха на господаря си всичко, което беше станало. Тогава господарят му го повика и му каза: Лукав слуга! Аз ти опростих целия онзи дълг, понеже ми се примоли. Не трябваше ли и ти да се смилиш над съслужителя си, както и аз се смилих над теб? И господарят му се разгневи и го предаде на мъчителите да го изтезават, докато изплати целия дълг. Така и Моят небесен Отец ще постъпи с вас, ако не простите от сърце всеки на брат си.”** Бог иска милост. Поменете това. Бог иска ние да сме различни, да живеем не по правилата на този свят, а по Божиите, Бог иска милост, а не жертви, Бог иска. Научете се да обичате, а не да съдите, обичайте хората такива, каквито са, живеете с болките и страданията на хората около вас. Бог иска да сме милостиви. Това напомни Павел на Филимон, това говори и Бог днес на нас. Нека Бог да ни дава сили да го изпълняваме. Тогава ще сме сол и светлина на този свят. Амин.